

Hồi 37

Miếu Được Vương Hào Kiệt Lâm Ngụy

ửa thạch động tòa giả sơn bị tảng đá lớn che lấp, tiếng rên rĩ do kẻ hở vọng ra ngoài, nên nghe rất nhỏ và yếu ớt.

Lúc này Phan Tịnh đã bình phục, chàng vận động chân lực đẩy tấm đá lấp cửa động sang bên. Ánh sáng chiếu vào trong động, chàng nhìn rõ người bên trong chính là Nhân Kiệt La Siêu và Cái Vương Tử. Hai lão ngồi xếp bằng, sắc mặt lợt lạt. Xem thế đủ biết công lực người đánh đàn thật là ghê gớm.

Phan Tịnh khẽ cất tiếng gọi :

- La thúc thúc ! Chu thúc thúc !

Nhân Kiệt cùng Cái Vương Tử hé mắt ra, nhưng vẫn nhìn Phan Tịnh bằng con mắt hằm hằm.

Phan Tịnh hỏi :

- La thúc thúc cùng Chu thúc thúc vẫn bình yên chứ ?

Nhân Kiệt cùng Cái Vương Tử đờng hững một tiếng, rồi từ từ đứng dậy. Cái Vương Tử hần học nói :

- Tiểu tử ! Mi còn dám vác mặt đến đây ư ?

Phan Tịnh vẻ mặt trang nghiêm, thông tay hỏi :

- Hai vị thúc thúc có muốn theo tiểu điệt đi coi cho rõ tình hình không ?

Nhân Kiệt cùng Cái Vương Tử hai mắt nhìn Phan Tịnh chăm chặp.

Phan Tịnh lại nói tiếp :

- Hơn một trăm tính mạng tại Khánh Vân tiêu cuộc không phải do tiểu điệt hạ sát đâu. Bữa nay đã đủ tang chứng rồi. Vụ đó được trả bằng hai mươi mấy mạng người !

Nhân Kiệt mặt lạnh như tiền, vẫn chưa hết nghi ngờ hỏi :

- Có thực thế không ?

- Tiểu điệt trước nay không hề nói dối ai bao giờ.

Nhân Kiệt đưa mắt nhìn Cái Vương Tử, từ từ đứng lên. Nhưng cả hai người vẫn ra chiều miễn cưỡng. Sắc mặt chưa khôi phục lại được như cũ.

Chàng khẽ nói :

- Dường như hai vị thúc thúc bị thương khá nặng thì phải ?

Nhân Kiệt hững hờ đáp :

- Đừng có rườm lời !

Phan Tịnh thấy lão vẫn còn tức, nên cũng không nói gì nữa. Chàng liền đi về phía nhà đại sảnh trong Khánh Vân tiêu cuộc. Lòng buồn rười rượi, chàng nghĩ thầm :

- La thúc thúc cùng Chu thúc thúc đã tin lời đồn đãi mà không chịu nhận xét thực hư ! Trên chốn giang hồ toàn là những việc giả dối lừa bịp. Rồi đây còn xảy ra thiếu chi vụ tương tự, không biết mình sẽ giải thích thế nào cho hai vị rõ được.

Chàng vừa nghĩ vừa chân bước lẹ hơn. Chỉ trong khoảnh khắc đã tới nhà đại sảnh. Hai chục xác chết, trước ngực còn vết cháy đen.

Nhân Kiệt La Siêu cùng Cái Vương Tử vừa ngó thấy râu tóc đứng dựng cả lên.

Cái Vương Tử lớn tiếng quát hỏi :

- Tiểu tử ! Đây cũng là "kiệt tác" của mi chứ còn ai vào đây ?

Phan Tịnh tức mình không nhịn được, hỏi lại :

- Thế ra tiểu điệt đánh chết bọn họ rồi lại dẫn hai vị đến xem ư ?

Nhân Kiệt La Siêu lạnh lùng đáp :

- Còn ai lạ gì mi ỷ mình thông minh hơn người ? Biết đâu đây chẳng là mi khéo đóng kịch ? Được lắm ! Bây giờ mi lấy gì chứng minh vụ này không phải tự tay mi gây ra ? Chẳng lẽ những phát chuông Lôi Ấn Vô Tình đặc biệt kia người ta cũng giả tạo được sao ?

Phan Tịnh tức quá, chàng lại bật lên tiếng cười đáp :

- Hai vị thúc thúc ! Tiểu điệt cả gan xin hỏi một lời : Hai vị thúc thúc vào ẩn mình trong thạch động dưới tòa giả sơn, rồi tự mình lại đóng cửa động chẳng ?

Hai lão hơi đỏ mặt lên nói lảng :

- Không hiểu tiếng đàn từ đâu vọng lại mà ghê gớm quá !

- Ô ! Vậy thì đúng rồi ! Hai vị thử nhìn kỹ lại vẻ mặt hai mươi mấy xác chết kia có ai ra chiều khùng khiếp mà chết không ?

Hai lão đảo mắt nhìn kỹ lại một lượt, quả nhiên mặt xác chết nào cũng tươi tỉnh, tựa hồ như họ chết trong bình thần. Nhưng hai lão chưa nghĩ tới tại sao Phan Tịnh lại hỏi vậy, liền hỏi lại :

- Mi hỏi câu này là có ý gì ?

Phan Tịnh trời Khanh khách đáp :

- Bọn họ chết về tiếng đàn, nên vẽ mặt vẫn hòa vui. Còn vết xém trên ngực là lúc chết rồi hung thủ mới giả tạo ra. Nếu họ chết về Lôi Ấn Vô Tình Chưởng thì ruột gan bên trong phải tan nát. Hai vị thúc thúc thử kiểm nhận lại coi có đúng thế không?

Cái Vương Tử nhìn Phan Tịnh trừng trừng, rồi xoay mình đến xem xét thương thế các tử thi.

Phan Tịnh biết rằng nỗi oan của mình có cơ giả tử, chàng nhớ tới lúc hai lão hồ đồ toan đánh chết mình thì bụng bảo dạ :

- Hai vị này ban nãy đã không tin mình, bây giờ phải để hai vị bẽ bàng một lúc cho bổ tức.

Nghĩ vậy, chàng xịu mặt xuống lạnh lùng nói :

- Hai vị thúc thúc đã không tin tiểu điệt, suýt nữa tiểu điệt lâm vào tình trạng vô phương giải thích. Hạo muội ở trong phòng phía đông, vậy hai vị đến đó mà tìm y. Tiểu điệt xin cáo từ thôi.

Chàng nói xong không chờ hai người đáp lại, chàng trở gót băng mình đi luôn. Loáng cái đã ra khỏi Khánh Vân tiêu cuộc.

Phía sau tiếng Cái Vương Tử cười hô hố như tiếng khóc. Lão lớn tiếng gọi :

- Phan Tịnh ! Vụ này người mắc tiếng oan rồi ! Nhưng người nhớ rằng Chu thúc thúc của người sẽ bị trừng phạt.

Phan Tịnh nghe lão nói không khỏi giật mình. Nhưng chàng bỏ mặc kệ lão, vì việc quan hệ trước mắt là phải tìm cho ra thủ phạm. Vả còn một ngày nữa, chàng lại phải đến phó ước ở miếu Nhạc Vương với người đàn bà che mặt bằng tấm khăn đen.

La Hạo là một cô gái cũng khiến Phan Tịnh phải ngắm ngẫm bản khoản. Chàng tự nhủ :

- Từ nay mình phải lánh xa nàng đi là hơn. Tĩnh Hoa công chúa cùng Ngọc Nô đã khiến cho mình khó xử lắm rồi. Bây giờ mình còn mua não chuốc sầu làm chi ?

Tuy chàng nghĩ vậy, nhưng lại nhớ tới việc La Hạo quên mình giúp chàng, khiến chàng cảm thấy không thể phụ bạc với nàng được.

Phan Tịnh đầu óc bâng khuâng ra khỏi ngoại thành Yên Minh, chàng từ từ cất bước trên đường quan đạo. Bỗng chàng sờ thấy tấm Nhật Nguyệt Lệnh ở trong bọc, tinh thần lại phấn chấn. Chàng lẩm bẩm :

- Tiếng đàn kia đã hạ sát hơn trăm mạng người tại Khánh Vân tiêu cuộc. Bây giờ chắc tên ác ma đó cũng chưa đi xa. Bữa nay mình không có công việc gì, thử lục tìm xem, có thấy tông tích gì không.

Nghĩ vậy rồi chàng thi triển khinh công tuyệt đỉnh chạy nhanh như bay. Người thường chỉ thấy bóng chàng lấp loáng, vọt một cái là mất tích.

Ngờ đâu thân pháp chàng đã nhanh như điện chớp lại còn có một bóng người mau lẹ hơn, từ mé bên vọt qua Phan Tịnh giật mình dừng bước quát lớn :

- Ai?

Bóng người này xẹt qua bên vai chàng, mà chàng không kịp nhìn rõ mặt. Chàng nao núng trong lòng lẩm bẩm :

- Người này khinh công mau lẹ không biết đến đâu mà lường.

Phan Tịnh còn đang ngẫm nghĩ, chợt thấy trước ngực mình có treo một mảnh giấy, đúng là do người vừa xẹt qua mắc vào.

Chàng phát ớn nghĩ thầm :

- Ghê thật ! Nếu người này là kẻ thù, thì mình khó lòng địch nổi y.

Chàng cầm lấy tờ giấy coi thì thấy viết :

"Đi mau đến Uyển Bình, Phòng Sơn, Lai Thủy, Tân Thành, tiến về phía Nam để cứu viện cho những tiêu cuộc nơi này. Và phải đi thư mau kéo không kịp !"

Phan Tịnh kinh hãi tự hỏi :

- Người này là ai ? Sao viết như mà không đề danh ? Vụ này có hai trường hợp, một là quả sự thật như vậy, hai là kẻ thù nghịch dùng kế dẫn dụ mình vào cạm bẫy.

Chàng nghĩ vậy rồi lẩm bẩm :

- Bất luận sự thực hay là ngụy kế, mình cũng cứ đi coi cho rõ chân giả.

Lát sau chàng lại chạy vào thành Yên Minh đến tòa Dực Vương Miếu. Chàng tính rằng nếu mình đi theo lời chỉ thị của người vừa rồi, thì không thể đúng ước hẹn với người đàn bà che mặt được. Chàng liền viết vào một mảnh giấy mấy giòng chữ :

"Ta còn việc khác gấp hơn, không thể y hẹn được. Sau này sẽ gặp.

Dưới đề danh : Thiên Đình sứ giả.

Chàng chạy tới Dực Vương Miếu thấy cửa miếu khép hờ, liền ngang nhiên đi thẳng vào.

Dực Vương Miếu là tòa miếu bỏ hoang, dột nát và đầy bụi bặm. Phan Tịnh bước vào đến trước điện, đặt mảnh giấy vào lò hương rồi toan trở gót đi ra, thì bất thành linh có tiếng cười vọng lại nói :

- Phan Tịnh ! Người thật lớn mật, dám vào đây dò thám !

Phan Tịnh đảo mắt nhìn quanh, nhưng chẳng thấy bóng một ai. Chàng cất tiếng ngạo nghễ hỏi :

- Người có phải là người đàn bà che mặt không ? Bản sứ giả đến đây không phải để dò thám gì đâu.

- Vậy người đến đây làm chi ?

- Bản sứ giả còn có việc gấp, tối nay không thể phó ước được, nên vào báo tin để người khỏi chờ đợi.

Trong điện lại vang lên một tràng cười khanh khách, nói :

- Phan Tịnh ! Người đã vào đây thì đừng hòng ra khỏi nữa !

Phan Tịnh cười rộ nói :

- Người nói khoác mà không biết thẹn, kẻ nào ngăn cản được bản sứ giả ?

- Người không tin?

- Ai mà tin được lời láo khoét ấy !

Chàng vừa dứt lời, đột nhiên trong điện nổi lên một cơn gió lốc. Phan Tịnh cả kinh quát lớn :

- Người dám.

Chàng vung chưởng đánh ra đến "sầm" một tiếng, rung chuyển cả tòa điện. Nhưng chẳng thấy bóng người đâu.

Bỗng "bốp bốp" hai tiếng, má chàng bị hai cái tát hầy còn rõ vết ngón tay. Chàng loạng choạng lùi lại ba bước.

Phan Tịnh lửa giận bốc lên ngàn ngạt, quát tháo như điên cuồng :

- Con tiện nhân kia ! Mi có giỏi thì ra đây ! Bản sứ giả sẽ đập tan xác mi thành tro bụi.

Mặt chàng sát khí đằng đằng, mặt lộ tia sáng hung dữ, nhưng nhìn khắp mọi xó xỉnh mà tuyệt không thấy bóng người.

Phan Tịnh bất giác trong lòng xao xuyến tự hỏi:

- Công lực mình hiện nay đến Thất Tuyệt giáo chủ còn không địch nổi. Con mụ này là ai mà ghê gớm thế ? Nó tát mình hai chiếc mà mình không kịp nhìn thấy bóng nó, há chẳng lạ lắm ư ?

Chàng nén cơn giận xuống, định thân lại, rồi bình tĩnh hỏi :

- Này cô gái che mặt ! Ta có điều chưa hiểu, muốn hỏi cô ?

- Người cứ hỏi đi !

- Phan Tịnh này cùng bọn đàn bà che mặt các người chưa từng quen biết, lại không thù oán. Sao các người tính chuyện khó dễ với ta mãi thế ?

- Cái đó ta cũng không hiểu. Bọn ta chỉ biết vâng lệnh sư phụ mà thi hành.

Phan Tịnh sững sốt hỏi :

- Sư phụ bọn người là ai ?

- Chẳng bao lâu nữa người sẽ được thấy sư phụ bọn ta.

- Vậy bây giờ ta đi đây ! Nhưng ta muốn hỏi người có thù gì với ta ?

- Hừ ! Người không muốn gặp sư phụ ta ư ? Cái đó không quan trọng, đối với người, ta còn có việc nữa chưa xong.

- Việc gì ?

- Bắt người treo lên đánh một trận.

Phan Tịnh nghe nói lại cười rộ hỏi :

- Đó cũng là mệnh lệnh của sư phụ các người hay sao ?

- Hừ !

Phan Tịnh xoay mình chạy ra ngoài điện nói :

- Ta không muốn gặp y nữa ! Nhưng sau này có ngày ta gặp y thì y không tránh khỏi ăn đòn đâu.

Trong điện bỗng nổi lên một trận cười, rồi có tiếng nói :

- Phan Tịnh ! Người không đi được đâu.

Phan Tịnh dí đầu ngón chân xuống, nhảy vèo một cái. Nhưng người chàng vừa tung lên thấy một luồng tiềm lực nặng như núi đè đầu chàng xuống. Phan Tịnh la thầm :

- Hông rồi !

Chàng đề chân khí lộn người trở lại hạ xuống trước đại điện. Chàng đưa mắt nhìn ra thấy ngoài cửa điện ba thiếu nữ che mặt không biết đến đứng đó từ lúc nào ? Cách ăn mặc cũng giống như những người chàng đã gặp trong lũ điếm. Thiếu nữ che mặt đứng giữa lạnh lùng nói :

- Phan Tịnh ! Ta đã bảo người không đi được mà.

Phan Tịnh tức giận hai mắt dường tóe lửa, ngấm ngấm vận chưởng lực Lôi Ấn Vô Tình, rồi quát lớn :

- Ta phải đập chết những con tiện nhân này.

Rồi phóng chưởng ra không một tiếng động.

Ba cô gái dường như đã biết thế chưởng lợi hại vô cùng, liền phát tay áo một cái thì một luồng âm phong phóng ra.

Hai luồng chưởng lực chạm nhau mà không bật lên một tiếng động nào.

Phan Tịnh biến sắc, biết rằng chưởng lực của mình đã bị đối phương dùng chưởng lực âm nhu hóa giải rồi. Thật là một chuyện kinh hãi chưa từng thấy đối với chàng. Chàng lùi lại ba bước lớn tiếng hỏi :

- Các người là ai ? Các người thi triển tà môn gì vậy ?

Ba thiếu nữ che mặt bật lên tiếng cười hích hích, ra vẻ thích thú trước thái độ của Phan Tịnh.

Người chúng vừa lấp loáng thì một trận quái phong nổi lên. Rồi ba tiếng bốp bốp rùng rợn, Phan Tịnh lại bị ba cái tát chảy máu miệng.

Chàng như con thú bị thương điên tiết quát lên ầm ầm, vung cả hai tay đánh liên tảm chưởng vào ba cô gái. Chưởng lực cực kỳ ghê gớm ! Tòa Dực Vương Miếu cơ hồ sụp đổ, nhưng dù chàng giận dữ điên cuồng cũng không sao đụng đến tà áo ba cô, mà cả tông tích chúng cũng không thấy đâu nữa ! Mà lạ thay ! Mỗi lần chàng phi thân nhảy ra ngoài điện lại bị kinh lực ngăn trở. Phan Tịnh càng tức giận bao nhiêu chàng chẳng thấy ăn thua gì ?

Đột nhiên chàng sực nhớ đến Nhật Nguyệt Lệnh của phái Thiên Giáo, một thứ lệnh bài chưa từng ai chống đỡ được để thoát thân.

Chàng liền thò tay vào bọc móc Nhật Nguyệt Lệnh ra cầm tay, trong bụng mừng thầm lẩm bẩm :

- Bất luận công lực các người cao đến đâu cũng không thể ngăn trở ta được nữa.

Nhưng chàng bỗng nghe thấy một tiếng quát :

- Mau !

Chàng còn đang kinh hãi, thì trước mắt đã thấy ánh vàng lấp loáng ! Toàn thân chàng đã bị trói chặt.

Hai mắt Phan Tịnh tối sầm lại. Chàng ọe lên một tiếng rồi phun máu tươi ra. Giận như điên lên chàng quát :

- Không ngờ Phan Tịnh này lại bị mấy con đàn bà làm nhục !

Vừa dứt lời giây trói rít chặt lại ! Hai chân chàng bị kéo ngược lên. Người chàng bị treo trên rường điện.

Lại thấy tiếng cô gái che mặt nói :

- Phan Tịnh ! Người bị đàn bà con gái làm nhục quen rồi. Ta tưởng người chả lấy thể làm nhục mới phải.

Phan Tịnh tức quá nghiến răng ken két, vung chưởng đập vào nóc điện.

Bỗng vèo một tiếng ! Một luồng chỉ phong điểm trúng huyệt Nhuyễn ma của chàng. Lập tức chàng không nhúc nhích được nữa, chỉ còn ráng gân cổ lên chửi mắng không tiếc lời cho hả giận.

Ba cô gái che mặt lại cười rộ rồi lên tiếng mỉa mai :

- Phan Tịnh ! Chúng ta xem chừng người không chịu nổi trận đòn này đâu ! Bây giờ người ngoan ngoãn cất tiếng gọi thư thư thì bọn ta sẽ nhẹ đòn cho.

- Ô ! Quân tiện nhân mặt dày không biết xấu hổ là gì.

Ba cô gái che mặt phi thân nhảy lên, mỗi cô tát một cái má chàng đã sưng húp, bây giờ xám xịt lại.

Ba người hạ mình xuống cười rộ, rồi thoáng một cái đã biến mất.

Giữa lúc ấy ngoài điện có tiếng cười lạt nói vọng vào :

- Thằng lỏi kia không ngờ người cũng có ngày nay. Ta không phải phải bụi, cũng đủ bắt người phải xuống chầu Diêm Vương !

Ngoài cửa miếu bóng đen thấp thoáng, một người xuất hiện.

Phan Tịnh vừa nhìn thấy đã kinh ngạc la lên :

- Kim Cừ Khuất ! Té ra là mi ! Thế thì mấy con bé che mặt cũng là đồng đảng với bọn Thất Tuyệt giáo các người rồi !

Thủ Tịch trưởng lão phái Thất Tuyệt vừa cười lại vừa bước vào, lạnh lùng nói :

- Tiểu tử ! Khắp thiên hạ đều thù người. Chẳng Thất Tuyệt giáo ta thì người khác cũng hạ người. Bữa nay ngẫu nhiên bản giáo không phải dùng đến một tên quân mà bắt được người. Người chịu hàng đi thôi !

Lão nói xong từ từ đưa tay lên để trước ngực, thủ thế sắp phóng chưởng ra.

Phan Tịnh người không nhúc nhích được nữa, chàng cất tiếng hỏi :

- Khoan đã !

Tư Ấn trưởng lão phái Thất Tuyệt lạnh lùng cười lạt nói :

- Người chết đến gáy rồi còn nói gì nữa ?

Phan Tịnh biết rằng lúc này dù mình muốn trốn cũng không được. Chàng bình tĩnh lại nói :

- Bậc đại trượng phu có sợ gì cái chết. Nhưng có điều ta chưa hiểu, thì dù chết cũng không nhắm mắt được.

- Người hỏi mau đi rồi lão phu sẽ thanh toán cho.

- Hơn một trăm mạng người bị hại trong Khánh Vân tiêu cuộc, phải chăng cũng là do bọn Thất Tuyệt giáo các người hạ độc thủ ?

- Hừ ! Người đã biết rồi còn hỏi làm chi.

- Vậy ra bọn Thất Tuyệt giáo các người chưa rời khỏi Kinh đô ?

- Đừng rườm lời nữa !

Kim Cừ Khuất từ từ phóng song chưởng ra.

Phan Tịnh cả kinh hét lên :

- Kim Cừ Khuất ! Ta hỏi người một câu nữa đã. Những tiêu cuộc các nơi có thù hận gì với bọn Thất Tuyệt giáo các người, mà các người hạ sát hết ?

Kim Cừ Khuất cười lạt đáp :

- Người còn sống thì bao nhiêu tiêu cuộc bị chết vô lâm cũng cho là do Lôi Ấn Vô Tình của người hạ thủ. Bọn ta dù muốn tha người thì thiên hạ cũng chẳng chịu tha nào.

Phan Tịnh gầm lên một tiếng nói :

- Thất Tuyệt giáo ! Phan Tịnh này mà không chết thì chẳng còn một tên Thất Tuyệt giáo đồ nào được trở về Hồi Cương yên lành.

Kim Cưu Khuất cười lạt nói :

- Đến kiếp sau người sống lại rồi hãy tính đến chuyện đó.

Đột nhiên lão vung hai chưởng đánh ra. Ngực Phan Tịnh như bị búa đập vào, chàng rú lên một tiếng hô máu tươi rồi ngất đi. Nhưng người chàng treo trên rường nhà vẫn lủng lẳng đưa đi đưa lại.

Kim Cưu Khuất nhìn Phan Tịnh lẩm bẩm :

- Thằng lỏi con ! Té ra người cũng có ngày nay.

Đoạn lão hít một hơi chân khí rồi phóng chưởng ra lần thứ hai. Thế chưởng mãnh liệt dường lay non động núi, đánh tới Phan Tịnh.

Giữa lúc tính mạng Phan Tịnh như ngàn cân treo đầu sợi tóc, thì một luồng nhu phong từ ngoài cửa điện lọt vào, tiếp theo là một tiếng quát.

Chưởng lực Kim Cưu Khuất bị va chạm đánh sầm một tiếng, rồi bị hất ra đập vào mái ngói làm thủng một mảng rộng. Ngói vỡ bay tứ tung.

Phan Tịnh bị treo trên rường nhà vì rường gãy mà rớt xuống.

Một thiếu nữ áo đen che mặt lạng người một cái, đã ào tới nơi đón lấy chàng.

Bốn thiếu nữ che mặt khác đứng thành hàng ở ngoài điện.

Kim Cưu Khuất thấy thân pháp thiếu nữ mau lẹ ghê gớm, hấn kinh hãi lùi lại hai bước, cất giọng lạnh như băng hỏi :

- Các người là ai ?

Thấy bốn cô kia không trả lời, y lại quay vào.

Một trong bốn cô đứng ở cửa hỏi cô đang ôm Phan Tịnh :

- Hiện tình y thế nào ?

- Y bị thương nặng lắm ?

- Người đưa y về trước đi !

Thiếu nữ ôm Phan Tịnh đi ra ngoài điện. Kim Cưu Khuất ngăn lại nói :

- Phan Tịnh là kẻ tử thù của bản giáo. Người đem gã đi đâu ?

Thiếu nữ kia quát lên :

- Tránh ra, người nhân lúc người ta đang bị nguy cấp để hành hung. Thật là một đứa đê hèn.

Kim Cưu Khuất cười lạt nói :

- Ta e rằng người không đem gã đi được !

Rồi hấn hú lên một tiếng quái gở, nghe rất khủng khiếp. Thiếu nữ che mặt giật mình lùi lại mấy bước.

Công phu Hồi Hồi Cửu Chuyển của phe Thất Tuyệt giáo thật là ghê gớm !

Kim Cưu Khuất nhân cơ hội này nhảy xổ lại thiếu nữ.

Ngoài điện bỗng nổi lên tiếng quát :

- Người muốn chết chẳng ?

Kim Cưu Khuất lập tức cảm thấy một luồng áp lực ghê gớm hút người hấn lại, không cho nhảy đi nữa.

Kim Cưu Khuất kinh hãi vô cùng, vội xoay người lại phóng chưởng đánh ra,

Ngoài điện lại có tiếng quát :

- Bản lĩnh người còn kém lắm.

Thiếu nữ kia phát tay áo một cái Kim Cưu Khuất rú lên một tiếng, người loạng choạng, kinh hãi hỏi :

- Cô nương ở môn phái nào ?

Thiếu nữ che mặt ở trong điện ôm Phan Tịnh, nhân cơ học chớp nhoáng này vội xẹt ra ngoài.

Thiếu nữ vừa phát chưởng ra, quay lại nhìn một cô bên hữu nói :

- Người giúp đỡ y về trước đi !

Hai cô ôm Phan Tịnh chạy đi !

Thiếu nữ vừa phóng chưởng quay lại nhìn Kim Cưu Khuất lạnh lùng nói :

- Bữa nay đáng lẽ ta giết người. Nhưng ta chưa khai sát giới, thế là vận người còn hên lắm đó. Người muốn yên lành, thì xẻo một cái tai để lại rồi rút đi.

Kim Cưu Khuất tức giận nói :

- Ta là Thủ Tịch trưởng lão phái Thất Tuyệt. Người giết ta thì được, chớ làm nhục ta thì không chịu đâu.

- Không chịu thì cũng phải chịu. Người nhất định không tự mình động thủ ư ?

Kim Cửu Khuất trợn mắt lên, đột nhiên lão phóng hai chưởng ra, đồng thời lão chỉ ngón chân xuống đất nhảy vọt lên chỗ nóc điện thủng để chui ra ngoài.

Thiếu nữ che mặt lại quát lên :

- Người không chạy được đâu !

Rồi phóng chỉ ra điểm, Kim Cửu Khuất đang nhảy lên cao chừng một trượng. Người hấn còn đang lơ lửng trên không, thì tự nhiên mất hết công lực, rớt xuống.

Thiếu nữ che mặt thân pháp cực kỳ mau lẹ. Nàng vòng người đi một cái. Kim Cửu Khuất chân chưa chạm đất, bỗng rú lên một tiếng khủng khiếp ! Trong tay thiếu nữ đã cầm một cái tai, máu chảy đầm đìa.

Thiếu nữ che mặt cầm chiếc tai Kim Cửu Khuất, lạnh lùng nói :

- Kim Cửu Khuất ! Người về bảo lại giáo chủ người : Nếu y còn dám giết càn một người ở đây thì sẽ mất mạng với ta đó !

Nàng rung tay một cái, liệng chiếc tai đâm máu vào một cây lớn ở trước điện nghe đến "bạch" một tiếng. Cái tai Kim Cửu Khuất đã khảm vào thân cây sâu đến năm tấc. Thần công này khiến cho Kim Cửu Khuất sợ hết hồn.

Hấn không dám nói gì nữa, nhảy ra ngoài điện rồi chạy như bay. Thiếu nữ quay lại bảo một cô khác:

- Người theo dõi hấn xem bọn Thất Tuyệt giáo hiện giờ ở đâu ?

Thiếu nữ kia dạ một tiếng rồi nói :

- Sư phụ để hấn cho đồ nhi theo dõi.

Rồi tung mình theo hút Kim Cửu Khuất.

Thiếu nữ che mặt được kêu bằng sư phụ, chỉ còn lại một cô tùy tùng ra khỏi Dực Vương Miếu.

Nàng vừa đi, thì một lão già râu tóc bạc phơ tiến vào Dực Vương Miếu. Lão nhìn cảnh miếu điện tan nát, bất giác lắc đầu lẩm bẩm :

- Thử xem rồi hấn đối phó với cuộc diện này thế nào ?

Lão buông một tiếng thở dài rồi cũng bỏ đi.

